

at naar der er Uro inden for Arbejderkredse, er det egentlig ikke Arbejderne, der ere saa slæmme, men det er „disse Førere“, de have. De ere nødte til at animere Arbejderne til at gøre Uro, ellers kommer det meget let til at se ud, som om „disse Førere“ sidde og faa deres Løn uden egentlig at gøre noget for Arbejderne. Saadant ser man meget ofte i Højres Blade. Hvorvidt dette er rigtigt eller ej, skal jeg ikke komme ind paa, thi det ligger udenfor det, jeg vil nævne her, og det hører ikke hjemme i denne Sag. Men jeg vil henstille til dem, der have med den omtalte Agitation at gøre, om de ikke kunde lægge samme Maal til Grund, som de gøre, naar der er Tale om den Agitation, der oparbejdes indenfor Arbejderne. Kunde Højre ikke bruge det samme Billede og sige, at de Folk, der lave denne Agitation, ere interesserede i at holde Militærvæsenet oppe, at det er en Livssag for dem personlig, at det er et Erhverv, der her er Tale om. Dersom vi kunde faa det slaaet fast, at Agitationen kom fra den Side, er det muligt, at den kunde blive stækket en Del derved.

Der er under Sagens Forhandling her blevet sagt, og det er ogsaa blevet sagt i Agitationen forud for Valgene, at det Militærvæsen, vi have, duer til ingen Ting. Det er muligt, at de have Ret, der sige det, men lad os da lægge Mærke til, at det militære Apparat, vi have, Fæstning og det hele, er lavet af Højre og de Moderate i den Tid, da de næsten var eneraadige, ja, man kan vel sige, at de var eneraadige for, hvordan det skulde laves. Naar de have faaet det lavet saaledes, at det ingenting duer til, uagtet de raadede over al militær Sagkyndighed og over Landets Finansvæsen, synes jeg, at man deraf maa kunne drage den Lære, at for et lille Land som vort er det ikke muligt at lave et Forsvar, der overhovedet kan komme til at du i det Tilfælde, det skal bruges til Krigsførelse. Det er vist temmelig sikkert, at det Militærapparat, som vi kunne lave til at føre Krig med, naar der er Tale om Stormagter, egentlig er at betegne paa samme Maade, som man betegner visse unge Mænd, der stille sig frem paa Sessionen: Uduelig til al Krigstjeneste. Hvordan vi end anstrenge os,

hvor meget vi end lave, er det klart, at det bliver saa lidt og ubetydeligt i Forhold til de Magter, som vi kunne komme i Krig med, at det intet er værd. Vi kunne muligvis derved naa at kalde Kri-gen ind over os ved Anlæg af Fæstninger, som kunne bruges af andre, men selv udrette noget kunne vi ikke, det er givet.

Det viser sig ogsaa, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) nævnede, at hver Gang det Spørgsmaal bliver draget frem — Valgene have vist det Gang paa Gang —, gaa Vælgerne, og det have de gjort i mange Aar, mere og mere mod den Agitation, som er ført for, at vi skulde befæste København og i det hele gøre os til en militær Magt. Naar der da er sket en Svingning saavel hos en Del af de ærede Rigsdagsmænd som hos en Del af Ministrene, ja vel egentlig hos dem alle, men ikke i lige Grad, have Vælgerne nu ved Valget krævet at faa ren Besked, at faa at vide, hvad det er, der betinger denne Svingning. Og det er umuligt at faa en saadan ren Besked. Der har været brugt en hel Del forskellige Udtalelser, som imidlertid i høj Grad have virket saaledes paa Vælgerne, at disse have betragtet dem mere som Udflugter end som egentlig Besked, og det har ikke været Vælgerne muligt at faa en saa fyldestgørende Forklaring, at de have turdet tro paa, at der var Alvor i Sagen, at det var andet end et eller andet taktisk politisk Forsøg, der blev gjort. Man har ikke kunnet forstaa, at der var egentlig Alvor i denne Politik. Og naar man ikke har villet tro dette, er der en Ting, der har været meget stærkt medvirkende, og det er, at man paa sine Steder, ogsaa i den Kreds, hvor jeg er bleven valgt, har fremstillet Sagen saaledes, at det, der nu er foreslaaet af Ministeriet, stod og faldt Ministeriet med. Det har ogsaa været paa Tale her i disse Dage, hvorvidt Ministeriet havde gjort sit Forslag til et Kabinetsspørgsmaal. I den Kreds, hvor jeg er bleven valgt, er der ingen Tvivl om, at alle Vælgerne, til hvilket Parti de end hørte, opfattede Justitsministerens Fremstilling af dette Forhold afgjort som gaaende ud paa, at Ministeriet satte sin Eksistens ind paa at faa netop dette Forslag gennemført. Men endvidere